

[Kjeld Olesen]

kulturpolitikken. I dag bruger vi 0,8 pct. af statens budget i kulturministeriet. Heller ikke kunst og kultur kan eller skal dirigeres, men den kan tilskyndes, og vi kan skabe rammerne, inden for hvilke det kan leve og gro. Hvor det kendte konkurrencesamfund søger at gøre alt op i kroner og øre, må en aktiv kulturpolitik bringe kunsten og udfoldelsen og oplevelsen ind i hverdagen. I virkeligheden kan man sige, at udviklingen af den demokratiske socialisme i sit inderste væsen er en kulturkamp. Som det ligeledes står i vort principprogram, er der grænser for vækst i kvantitet; for vækst i kvalitet er der ingen grænser.

Og så hverdagen, vil man sige, for det kan jo lyde meget godt med målsætning. Hverdagen er denne sal med den politiske opsplitning, vi ser. Hverdagen er problemer med den alt, alt for store arbejdsløshed og vore økonomiske problemer med det for store underskud på betalingsbalancen. Hverdagen er en lang række irriterende og påtrængende problemer, der ikke kan ryddes af vejen med teoretiske besværgelser. Hverdagen er nødvendigheden af socialdemokratiets samarbejde med andre partier, også i regeringen, og her er hverdagen også, at vi har et fremskridtsparti, hvis mandater af grunde, jeg ikke behøver at komme ind på, er uden indflydelse i dette ting – og godt det samme. Og vi har venstrefløjpartierne, der ikke tør tage et ansvar, i hvert fald ikke for de upopulære beslutninger, men disse beslutninger er også nødvendige herinde.

Jeg erkender, at skridtene, vi tager mod det, der er vor målsætning, ofte er små, men skridt har vi taget i nyere historie, og skridt vil vi fortsat tage. Hvor hurtigt det vil gå, afhænger af viljen til indflydelse. Der er en, der engang har udtalt, at hvis man fornægter midlet, så fornægter man også målet. Trods de vanskeligheder, det kan give, så ønsker socialdemokratiet aldrig at fornægte midlet.

Jeg lagde mærke til, at hr. Steen Folke bebudede, at man ikke ville stille dagsordensforslag. For en ordens skyld vil jeg gøre opmærksom på, at hvis andre skulle finde på at stille et dagsordensforslag, på samme måde som vi har oplevet det tidligere, ved at man drilagtigt tager citater fra, hvad f. eks. jeg har sagt, så vil vi ikke være med. Det være sagt på nuværende tidspunkt. Vi vil under alle omstændigheder stemme imod sådanne

taktiske dagsordensforslag, om de skulle komme frem.

Glistrup (FP):

Fremskridtsideologien er at tilvejebringe den størst mulige sum af menneskelig lykke. Udtrykt i en anden sprogvariant går fremskridtsarbejdet ud på at formindske menneskelig ulykke, så langt som det overhovedet er muligt. Når dette er det eneste og det altafgørende for fremskridtsarbejdet, siger det sig selv, at fremskridtshvervet først og sidst og altid går ud på at koncentrere sig om de svage, de syge, de ældre, invaliderne. Det er dér, man kan gøre en indsats for at hjælpe, det er dér, man skal gøre en indsats. For de rige, de velbegavede, de højtuddannede osv. vil såmænd svømme ovenpå overalt – om så systemet er indrettet à la Peking eller Washington eller Moskva eller hr. Anker Christoffersen, eller hvem der nu kan være tale om, som indretter det givne system det ene eller det andet sted. Der vil ikke være nogen som helst forskel på, hvordan de veludrustede vil kunne klare sig.

Når man derefter må sætte ind for virkelig at gavne dem, der ikke har forudsætningerne for at være deres egen lykkes smede, ja, så er det jo sådan, at man i debatten og måske særlig i dette ting i meget vidt omfang giver sig til at snakke om materielle forhold, om noget, som har med penge at gøre. Det er umiddelbart indlysende, at der ikke er nogen entydig, naturforbunden sammenbinding imellem penge, kroner og øre, på den ene side og menneskelig lykke på den anden side. Det vil derfor være fristende, om man kunne gå lige på og direkte søge at klare problemerne omkring de immaterielle livskvaliteter i sit politiske arbejde, og det var utvivlsomt tanker af den art, der lå bagved, når f. eks. Julius Bomholt i sin tid iværksatte sin kulturpolitik. Men efter 2–3–4 årtier kan vi fastslå, at denne måde direkte at ville påvirke befolkningen på og sige: »I skal læse de bøger, og de og de bøger kan ikke udkomme, fordi de ikke kan få statsstøtte. I skal se de og de film og de teaterstykker. I skal opdrages til det og det syn i børnehaver, på universiteter og i folkeskole« – og hvad der nu har udviklet sig af den sæd, som Julius Bomholt såede for nogle årtier siden – det er bestemt ikke det, der skaber menneskelig